

De zaak Taylor Swift

Twee essentiële competenties om succesvol leadartiest te zijn: durf en vasthoudendheid. Misschien wel eigenschappen die iedere muzikant nodig heeft. De durf je eigen 'stem' te laten horen, je eigen visie te volgen. En een zekere vasthoudendheid, koppigheid zelfs, die nodig is om dat te doen. (Liefst in combinatie met de voeten vast op de grond: een reality check is en blijft periodiek noodzakelijk.) Durf en vasthoudendheid ook om een eerlijke beloning te eisen. Om 'nee' te zeggen tegen onredelijke voorwaarden of beloningen. Makkelijker gezegd dan gedaan vaak, maar meer dan ooit nodig.

Erwin Angad-Gaur

Dat voor jezelf opkomen zijn nadelen hebben kan, ook als je een grote naam hebt, bleek afgelopen maanden bij Taylor Swift. Onmin met haar voormalige manager en haar voormalige platenmaatschappij leverde haar, volgens eigen zeggen, pesterijen en tegenwerking op. Tegenwerking bij een nieuwe Netflix-documentaire en een verbod op het zingen van haar eigen oude repertoire bij de *American Music Awards*. Maar ook daar ging zij tegenin door de publiciteit te zoeken en het misbruik van recht aan de orde te stellen. Zelfs de Democratische president-kandidaat Elizabeth Warren sprak zich er over uit. *'Unfortunately @TaylorSwift13 is one of many whose work has been threatened by a private equity firm,'* schreef zij op Twitter, *"There're gobbling up more and more of our economy, costing jobs and crushing entire industries. It's time to rein in private equity firms – and I've got a plan for that.'* Het was een sympathieke reactie, maar of Warren precies begrepen heeft waar de twist over ging valt te betwijfelen. (Of haar plan het probleem op zal lossen ook.)

Maar ook in Nederland waren er veel journalisten, commentatoren en media die de kern

van de zaak niet begrepen. Een kleine uitleg daarom. In bijna ieder platencontract staat een afspraak over 'titelexclusiviteit' waarin wordt afgesproken dat de artiest gedurende een bepaalde periode geen nieuwe opnamen mag maken van dezelfde nummers. Op zich is dat te begrijpen en kan dat (zolang de periode niet te lang is) redelijk zijn: als een platenmaatschappij investeert in de opnamen voor een nieuw album en de promotie daarvan, wil hij niet dat er plots nieuwe, concurrerende opnames van dezelfde artiest op de markt kunnen komen. Het is op die basis dat de voormalig platen-

maatschappij Swift een verbod op zou kunnen leggen. Niet om haar oude nummers live ten gehore te brengen, maar wel dat er opnamen van gemaakt worden, wat bij een prominent media-optreden al snel het geval zal zijn. Redelijkerwijs zal geen platenmaatschappij een artiest verbieden een media-optreden te doen (de Ntb raadt leden evengoed aan, met zoveel woorden in contracten op te nemen dat de platenmaatschappij dat, als het om media-optredens gaat, niet zomaar mag doen), maar tussen Swift en haar voormalig management is weinig liefde te bekennen; pesterijen en beschuldigingen over en weer tekenen de verhoudingen.

Kan dat dus zo maar? En is daar, buiten de pers opzoeken, niets aan te doen? In Nederland (en vermoedelijk ook in Amerika) zou een rechter een weigering tot exploitatie en zelfs boycot van normale publiciteitsop-tredens vermoedelijk niet onbestraft laten. Maar ook een rechtszaak kost tijd. Vraag is of een rechter tijdig in zou kunnen grijpen. Misschien via een kort geding.

Een belangrijke andere competentie daarom: kies de juiste zakenpartners en laat je ook aan het begin van je carrière goed adviseren. Teken niet ieder contract dat op het eerste gezicht je carrière vooruit lijkt te helpen. Wees daar kritisch op. Het voorkomt vaak veel onverwachte narigheid...